שחט ואחר כך חתך פסולה חתך ואח"כ שחט כשרה בעל מום קא מקריב אלא אימא א] [[א]חתך ואח"כ קיבל כשרה] ° קיבל ואח"כ חתך פסולה (א) חתך ואח"כ קיבל כשרה והא [א]א"ר ב] זירא הצורם אזן בבכור ג] ואח"כ קיבל דמו פסול שנאמר ולקח מדם הפר פר שהיה כבר א"ר חסדא אמר אבימי [ב]חותך באבר עד שמגיע לעצם קיבל ד] ואח"כ חתך פסולה שמעת מינה דם המובלע באברים דם הוא דלמא משום שמנונית שמעת מינה בשר קדשים קלים שיצא לפני זריקת דם פסול דלמא בקדשי קדשים ת"ר [ג]קדשי קדשים שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון [ד]עמד בדרום והושיט ידו לצפון ושחט שחיטתו כשרה [ה]קיבל קבלתו פסולה [ו]הכניס ראשו ורובו כאילו נכנס כולו ב) [ז]פרכסה ויצתה לדרום וחזרה כשרה [ח]קדשים קלים שחיטתן בפנים ° וקיבול דמן בכלי שרת בפנים עמד בחוץ והכניס ידו לפנים ושחט שחיטתו כשרה [ט]קיבל קבלתו פסולה הכניס ראשו ורובו כאילו לא נכנס [י]פרכסה ויצתה לחוץ וחזרה פסולה ג) שמע מינה בשר קדשים קלים שיצא לפני זריקת דמים פסולים ה] דילמא באליה ויותרת הכבד ושתי כליות בעא מיניה אבוה דשמואל משמואל היא בפנים ורגליה בחוץ מהו א"ל כתיב [1] והביאום לה' [כ]עד שתהא כולה לפנים תלה ושחט מהו א"ל כשרה א"ל ד) [ל]אישתבשת בעינן שחיטה על ירך וליכא נתלה ושחט מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך [מ]ולא שוחט על ירך נתלה וקיבל מהו אמר ליה כשרה אמר ליה אישתבשת ה) אין דרך שירות בכך תלה וקיבל מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך ולא קבלה על ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות ו] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר ז] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאויר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אויר צפון כצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות ח] [נ]בר מן תלה ושחט בקדשי קדשים [ס]נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת [י]והביאום לה' עד שתבא כולה לפנים [ע]הכא נמי [2] בבואם ט] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** [פ]נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

ה"ג **שחט** י] **ואחר כך חתך פסולה בעלת מום קמקריב אלא אימא חתך ואחר כך קיבל.** שחתכו בין שחיטה לקבלה כשרה: **והא"ר זירא הצורם כו'.** אלמא המום פוסל בקבלה: ומשני **אמר רב חסדא אמר אבימי חותך באבר עד שמגיע לעצם.** דלאו מום הוא והדם מעוכב ע"י חתיכה מלעלות וליכנס לפנים: **קבל ואחר כך חתך פסולה.** מילתיה דרבי אלעזר הדר ונקיט כמו אמר מר: **ש"מ דם המובלע באברים דם הוא** יא]. וכרת נמי לחייב דאי לא הוי דם אהיכא חייל פסול יוצא אמיא בעלמא: **דלמא משום שמנונית.** דחזיא לאכילה וחשיבי כבשר לאיפסולי ביוצא כדכתיב (שמות כב) ובשר בשדה טריפה ומיבלע בדם הרגל ונפקא דרך בית שחיטה ופסלה לה לדם שבמזרק: **ש"מ בשר קדשים קלים שיצא.** מן העזרה לפני זריקה פסול ואע"פ שסופו לצאת אחר זריקה ולהיות נאכל בכל העיר השתא מיהא לא מטא זמניה ותיהוי הך דרב אמי אמר ר' אלעזר דלא כדרבי יוחנן דמכשר ליה לקמן בפר' כל התדיר (דף פט:): **דלמא.** כי אמרה רבי [אמי אמר ר' אלעזר]: **בקדשי קדשים.** אמר דמיפסל לפני זריקה ביוצא לדברי הכל שאין סופו לצאת: **וקיבול דמן בכלי שרת בצפון.** לקמן ילפינן לה באיזהו מקומן (דף מח.) דסמך קבלה לשחיטה: **עמד.** בחלק דרומי של עזרה סמוך לאמצעה: **הושיט** יב] **ידו לצפון ושחט שחיטתו כשרה.** לקמן [מח:] ילפינן לה אותו בצפון ואין השוחט בצפון אבל המקבל צריך להיות בצפון הלכך קיבל קבלתו פסולה: **הכניס ראשו ורובו.** בצפון וקיבל כאילו נכנס כולו כדקי"ל ז) בכל התורה רובו ככולו: **פרכסה.** לאחר שחיטה ויצאה לדרום וחזרה כשרה דאין פסול יוצא אלא מתוך המחיצות. והאי וחזרה לאו דוקא יג] אלא איידי דבעי למיתני סיפא גבי פנים וחוץ וחזרה לאשמועינן רבותא דאע"ג דחזרה פסולה תנא רישא נמי וחזרה: **שחיטתן בפנים** יד]. דכתיב בשלמים (ויקרא ג) ושחטו פתח אהל מועד דהיינו תוך העזרה: **וקיבול דמן בכלי שרת בפנים.** קבלה בפנים נפקא לן מלעמוד טו] לפני ה' לשרתו (דברים י) אלמא כל שירות לפני ה' הוא: **עמד בחוץ והושיט ידו בפנים ושחט שחיטתו כשרה.** לקמן בפרק כל הפסולין (דף לב:) ילפי' לה בן הבקר לפני ה' ולא השוחט לפני ה': **קבל קבלתו פסולה.** כדפרישית: **הכניס ראשו ורובו כאילו לא נכנס.** כדילפינן לקמן בשמעתין בבואם אל אהל מועד עד שיבא כולו וגבי עזרה טז] דכתיב יעמוד לפני ה' בעי נמי כולו דכיון דגלי בחדא גלי בכולהו והכי אמר בשמעתין יז]: **פרכסה.** לאחר שחיטה ויצאה לחוץ וחזרה פסולה דאיפסלא ביוצא כדגמרי' פסול יוצא בפסחים בכיצד צולין (דף פב.) מהן לא הובא את דמה אל הקודש פנימה (ויקרא י) ומבשר ח) בשדה טריפה (שמות כב): **דילמא.** הא דקתני פסולה באליה ויותרת כו' דאימורין נינהו ואימורי קדשים קלים קדשי קדשים הן: **היא בפנים כו' מהו.** לשוחטה לכתחילה יח]: **תלה.** הבהמה באויר העזרה: **על ירך.** משמע אצלו יט]: **נתלה.** השוחט באויר העזרה מהו: **אמר ליה פסולה.** מיניה קגמר לה דשמע דקא"ל תלה ושחט פסול וסבר ה"ה לנתלה: **אמר ליה כשרה.** כדאמר ליה לנתלה ושחט: כ] [**א"ל פסולה.** מיניה גמר כדאמר ליה בתלה ושחט ובנתלה וקבל וסבר ה"ה לתלה וקיבל]: **בקדשי קדשים.** דכתיב בהו על ירך: **כולן פסולין בר מן נתלה ושחט.** דבשוחט לא כתיב ירך אלא בנשחט כדכתיב אותו כא] על ירך אבל תלה וקבל פסולה דאויר צפון לאו כצפון דמי ובעינן קבלה בצפון כדגמרי' באיזהו מקומן (לקמן מח.) ואף על גב דלא כתיב ירך בקבלה צפון מיהא כתיב בה: **בקדשים קלים.** לא כב] כתיב בהו על ירך ולא כתיב בהו צפון כולן כשרים בר מנתלה וקבל דאין דרך שירות בכך: **דאויר פנים כפנים דמי.** דהא על כרחך פנים מיהו כג] כתיב בהו ומודית דאויר פנים כפנים כד]: **אם כן בקדשי קדשים.** אמאי פלגת אדאבוה דשמואל בתלה וקבל לימא נמי אויר צפון כצפון דמי: **אלא אמר רבא.** כולה כאבוה דשמואל קאמר לה אלא דאבוה דשמואל לא איירי בקדשים קלים: **בר מן תלה ושחט בקדשי קדשים.** דבעינן על ירך אבל בקדשים קלים דלא כתיב על ירך כשרה תלה וקבל כשר בכולן דדרך שירות בכך ואויר צפון כצפון דמי ובקבלה לא כתיב על ירך: **ונתלה וקבל בין בקדשים כו'.** נמי פסול דקבלה שירות היא ואין דרך שירות בכך אבל נתלה ושחט כשרה דשחיטה לאו שירות היא ועל ירך נמי לאו בשוחט כתיב אלא בבהמה: **ציציתו.** ציצית ראשו דהיינו שערו ט): **מתני' נתנו.** למתן דמו: **על גבי הכבש.** שאינו מקום מתן דמים או במזבח שלא כנגד היסוד וילפינן לקמן [דף נג.] דעולה טעונה מתן דמים כנגד היסוד שהיא כה] יסוד המזבח למטה ממתן דמה למעוטי קרן מזרחית דרומית דלא הוה לה יסוד כדאמרינן באיזהו מקומן (לקמן דף נג:): **למטה.** מחוט הסיקרא: **ואין בו כרת.** אין באכילתו כרת. ובגמרא [לקמן כז.] מפרש למאי איצטריך למתנייה:

גמ'

שחט ואח"כ חתך פסולה. דדם פסול אינו בטל ברוב כדמוכח פרק התערובת (לקמן דף עט:) דגזרינן גזירה במקדש: **חתך** כו] ואח"כ שחט כשרה. ובסמוך דקאמר והביאום כתיב שתהא כולה לפנים היינו לכתחלה ע"כ: **שמע מינה דם המובלע באברים דם הוא.** פי' בקונט' ונפקא מינה שחייבין כרת על אכילתו ואי אפשר לומר כן דהא קי"ל בכריתות (דף כא:) דדם האברים בלאו ואין לפרש דמיירי הכא להתחייב עליו משום דם קודם שנפרש מן האבר דפשיטא דשרי באכילה כדפירשנו בחולין (דף יד.) י) מכמה ראיות ונראה לפרש דאיירי הכא ליפסל ביוצא ואפי' למ"ד אין יוצא בבשר בקדשים קלים היינו משום דסופה לצאת אי נמי לענין דאין מועלין בו ואין חייבין עליו משום פיגול או לענין דם חטאת שניתז על הבגד: **דילמא באליה** ויותרת הכבד. וא"ת מ"מ תיפשוט דאימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקה פסולין ולקמן בפרק כל התדיר (דף פט:) רוצה לומר דכשרין וי"ל דמכאן אין ראיה דדלמא כר' אליעזר ס"ל דפסיל ביוצא התם (תוספות) דא"ר אליעזר אימורי קדשים כז] שיצאו לפני זריקה פסולים ביוצא ואין חייבין עליהן משום פיגול וכו' אבל רבי עקיבא מחייב כח] וקשה לרב פפא דאמר התם בדעיילינהו לגואי בשעת זריקה לא פליגי פירוש דאינם פסולין הלא הכא קאמר פסולה וליכא לפרושי הכא בחזרה לאחר זריקה דדומיא דלעיל בכשרה הוי דמיירי בחזרה קודם קבלה וי"ל דה"פ עיילינהו לגואי לא פליגי פירוש דודאי חייבין עליהם משום פיגול דזריקה מועלת לחייב משום פיגול על יוצא כי האי דלפני זריקה והיה לפנים בשעת זריקה אבל מכל מקום נפסל ביוצא לכולי עלמא כדאיתא בשמעתין כי פליגי בעיילינהו בתר זריקה אי חייבין משום פיגול דהא עיילינהו או לאו:

מסורת הש"ס

א) [לעיל כה: ע"ש בכורות לט: ע"ש], ב) [לקמן לב:], ג) עי' ירושלמי יומא פ"ו ה"ו, ד) [שבועות כח:], ה) לעיל כד. וש"נ, ו) ע' כתובות כה., ז) הוריות ג:, ח) לקמן פב:, ט) עי' יחזקאל ח ג, י) ד"ה ונסבין:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אלא אימא חתך ואח"כ קיבל כשרה קיבל ואח"כ חתך פסולה והא אמר וכו' אוזן הפר ואח"כ:

גליון הש"ס

[גמ' קיבל ואח"כ חתך פסולה. עי' מעילה דף ח ע"ב תוס' ד"ה אמר רבי חנינא: גמ' קדשים קלים וכו' וקיבול דמן בכלי שרת בפנים. עי' לקמן דף מז ע"א בתד"ה איזהו מקומן וכו']:

שינויי נוסחאות

א] בש"מ ל"ג המוקף. ועי' ב"ח: ב] א"ר זירא. בהג' הלבוש לדף כה ע"ב כ' דהתוס' בבכורות גרסי' דתניא. ועי' אמרי צרופה: ג] נ"א אזן הפר (ש"מ, ב"ח, גליון). וכ"ה בתוס' יומא נ ע"א ד"ה ואת (הגרי"ב): ד] גי' כי"מ אמר מר קיבל. ועי' רש"י: ה] ל"ל פסול (ש"מ): ו] פסולין (כי"צ). וכן להלן כשרין: ז] אמר ליה רבא (כי"צ): ח] כולן כשרות כל"ל (שמכ"י): ט] בבואם וגו' הגר"א מוחק פסוק זה וגורס תחתיו ובא וגו' אל המקום אשר יבחר ה' ושרת: י] חתך ואח"כ שחט כשרה בעלת כו' כל"ל (*ש"מ). ויעב"ץ וק"נ גרסי לתרוייהו. ועי' אמרי צרופה שמקיים גירסתנו: יא] הוא ודם נפסל ביוצא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים ונ"מ שחייב עליו כרת על אכילתו דאי לאו דם הוא ובשר נמי לא הוי אהיכא חייל כו' (*ש"מ). ועי' ל"ק דלפי הגירסה שלפנינו ברש"י ל"ק קושיית התוס' על רש"י: יב] והושיט (כתה"י וד"ו): יג] דוקא דמאי מהניא חזרה בצפון ודרום והא לאו יוצא הוא אלא וכו' (ש"מ): יד] בפנים בעזרה (ש"מ): טו] מלעמוד כו'. הגר"א ל"ג להך קרא, וגירסתו ושרת בשם ה' וגו' העומדים שם לפני ה': טז] עזרה נמי דכתיב לעמוד כו' (ש"מ): יז] בש"מ נוסף אבל לגבי הכנסות [נ"א הכשר] צפון לא בעינן כולו שהרי הוא עומד בעזרה (ש"מ וכתה"י): יח] בש"מ נוסף ולעיל דקאמר חתך ואח"כ שחט כשירה היינו בדיעבד: יט] אצלה כלומר שיהא אצלה בקרקע כל"ל (ש"מ): כ] כאן נחסרו ד' דיבורים מחמת טעות הדומות: אין דרך שירות בכך. וקבלה שירות היא: תלה. הבהמה וקבל הדם מהו: אמר ליה פסולה. דקאמרת לי בתלה ושחט (כתה"י וש"מ): כא] ושחט אותו (ב"ש): כב] דלא (ש"מ): כג] ל"ל מיהא (ש"מ): כד] כפנים אם כן כו' הד"א (ב"ש): כה] ל"ל שיהא (שמכ"י ורש"ש): כו] דיבור זה לכאורה קודם ד"ה שחט. אבל עי' אמרי צרופה וחמת דניאל: כז] ל"ל קדשים קלים (ש"מ): כח] נ"א מחייב בפיגול ונותר וטמא משום דלא מפסל ביוצא ומיהו קשה לרב (גליון):

עין משפט נר מצוה

פט א ב מיי' פרק א מהלכות פסה"מ הלכה טו:

צ ג מיי' שם הלכה ז:

צא ד מיי' שם הלכה ח:

צב ה מיי' שם הלכה ט:

צג ו מיי' שם הלכה י:

צד ז ח מיי' שם הלכה יא:

צה ט מיי' שם הלכה יב:

צו י מיי' שם הלכה יג:

צז כ מיי' פ"א מהל' פסה"מ הלכה יד:

צח ל מיי' שם הלכה יז וע"ש בכ"מ:

צט מ נ מיי' שם הלכה יז וע"ש בכ"מ:

ק ס מיי' שם הלכה יט:

קא ע מיי' שם הלכה יב:

קב פ מיי' פ"ג שם הלכה י:

תורה אור השלם

1. לְמַעַן אֲשֶׁר יָבִיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת זִבְחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם זֹבְחִים עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה וֶהֱבִיאֻם לַיהוָה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶל הַכֹּהֵן וְזָבְחוּ זִבְחֵי שְׁלָמִים לַיהוָה אוֹתָם: ויקרא יז, ה

2. וְהָיוּ עַל אַהֲרֹן וְעַל בָּנָיו בְּבֹאָם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ וְלֹא יִשְׂאוּ עָוֹן וָמֵתוּ חֻקַּת עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו: שמות כח, מג

מוסף רש"י

הצורם כו'. [ראה לעיל כה ע"ב]:

שיטה מקובצת

חותך באבר עד שמגיע לעצם. והשתא לא הוי בעל מום דאין נעשה בעל מום [עד] שמגיע לעצם. וא"ת א"כ אמאי הדר ביה מהא דקאמר חתך ואח"כ שחט, וי"ל דמ"מ מום עובר הוי קודם שיגיע נמי לעצם ולא מצי מקריב ליה עד שיעבור המום, אבל בקבלה לא הוי פסול מום עובר וקרינא ביה שפיר (מום) [מדם הפר] שהיה (בו) כבר. כך פי' מורי הר"פ: רש"י ד"ה ומשני וכו' והדם מעוכב ע"י חתיכה זו מלעלות וליכנס לפנים. נ"ב, והשתא אפילו חתך ואח"כ שחט כשרה, והאי דלא אמר אלא לפי שלא (אמרי) [הוזכר אמורא] בתירוץ ראשון (גליון):